

רע"פ 1579/16 - איהאב ספיאן נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1579/16

לפני:
המבקש: כבוד השופט א' שהם
איהאב ספיאן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 26.1.2016, בעפ"ג 5533-09-15, שניתן על-ידי כב' השופטים: א' טל - נשיא; ד' מרשק מרום; ו-ד"ר ש' בורנשטין

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים: א' טל - נשיא; ד' מרשק מרום; ו-ד"ר ש' בורנשטין), בעפ"ג 5533-09-15, מיום 26.1.2016, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט א' הימן - סג"נ), בת"פ 26676-09-13, מיום 14.7.2015.

רקע והליכים קודמים

2. המבקש הורשע, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בביצוע העבירות הבאות: גניבת כרטיס חיוב, לפי סעיף

עמוד 1

16(א) לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 (להלן: חוק כרטיסי חיוב); התחזות לאחר, לפי סעיף 441 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); זיף, לפי סעיפים 418 ו-420 לחוק העונשין; הונאה בכרטיס חיוב (15 עבירות), לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב; ניסיון לקבלת דבר במרמה (14 עבירות), לפי סעיפים 415 ו-25 לחוק העונשין; וקבלת דבר במרמה (3 עבירות), לפי סעיף 415 לחוק העונשין.

מעובדות כתב האיטום המתוקן עולה, כי המבקש וסלימאן מוחתסב (להלן: סלימאן; להלן ביחד: הנאשמים) ביצעו שורה של עבירות הונאה בכרטיסי חיוב בכך שניסו או הצליחו לרכוש מוצרים מבתי עסק שונים במתחמי קניות בראשון לציון, בחולון ובבת ים, תוך שימוש בכרטיסי חיוב אשר שייכים לאחרים.

3. בבואו לקבוע את מתחם הענישה ההולם את חומרת מעשיו של המבקש, עמד בית משפט השלום על עוצמת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים מעצם מעשים אלו. נקבע, כי אף על פי שלא עלה בידי הנאשמים להשיג במרמה כספים בסכומים גבוהים, הרי שאין להתעלם מן הניסיונות הרבים של השניים לעשות כן. על רקע זה, קבע בית משפט השלום כי מתחם הענישה נע בין מספר חודשי מאסר בפועל ל-36 חודשי מאסר בפועל. בהמשך, דחה בית משפט השלום את טענותיהם של הנאשמים, לפיהן מעשיהם לא אופיינו בתחכום רב. לשיטתו של בית משפט השלום, הנאשמים השתמשו בשבעה כרטיסי חיוב מזוייפים, לצורך השגת סחורות במרמה, דבר המבטא "תופעה עבריינית מתחכמת ביותר". לצורך קביעת עונשו של המבקש בתוך המתחם, זקף בית משפט השלום לחובתו את עברו הפלילי המכביד, הכולל הרשעות בעבירות של שוד מזויין, גניבת רכב, התפרצות לדירה, וכיוצא באלה, בגינן ריצה המבקש בעבר עונשי מאסר לתקופות ממושכות. בית משפט השלום ציין בנוסף, כי תסקיר שירות המבחן בעניינו של המבקש "הוא בין יוצאי הדופן בהיותו שלילי ביותר". לקולת העונש, נשקלה הודאתו של המבקש באשמה, והחיסכון בזמן שיפוטי יקר. על יסוד מכלול שיקולים אלה, דן בית משפט השלום את המבקש ל-24 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. עוד הושתו על המבקש 9 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, כל עבירה נגד הרכוש מסוג פשע; ו-5 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, כל עבירה נגד הרכוש מסוג עוון.

4. המבקש ערער על גזר דינו של בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, וערעורו נדחה, ביום 26.1.2016. בית המשפט המחוזי דחה את טענתו של המבקש, כי היה מקום לראות בכלל מעשי ההונאה שביצע משום "אירוע אחד". מעבר לכך, לגישתו של בית המשפט המחוזי, גם אם היה מדובר ב"אירוע אחד", הרי שמתחם הענישה שנקבע על-ידי בית משפט השלום, היה מתחם ראוי שמשקף את מדיניות הענישה הראויה לעבירות שבוצעו במסגרתו של אירוע זה. לנוכח האמור, קבע בית המשפט המחוזי כי אין מקום להתערב בגזר הדין, באשר העונש שנגזר על המבקש, בסופו של יום, הינו עונש מידתי וראוי, המתחשב כהלכה בכלל השיקולים העומדים על הפרק.

הבקשה לרשות ערעור

5. המבקש, אשר אינו מיוצג, הגיש את הבקשה לרשות ערעור שלפניי, במסגרתה טען כי עונשו חמור יתר על המידה. לטענתו של המבקש, היה מקום לזקוף לזכותו את העובדה כי הוא משמש כתומך במרכז הרפואי של שירות בתי הסוהר, ובגדרי כך הוא מסייע לקשישים ודואג לרווחתם. עוד נטען, כי המבקש מצוי בעיצומו של תהליך שיקום וחזרה אל דרך המוטב. בשל כך סבור המבקש, כי מן הראוי ליתן לו הזדמנות נוספת לצאת ממעגל החיים העברייני. עוד טען המבקש, כי יש להקל בעונשו גם לנוכח הפגיעה הקשה למשפחתו, מעצם מאסרו הממושך.

6. דין הבקשה להידחות. הבקשה אינה נמנית על המקרים החריגים המצדיקים מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" בפני בית משפט זה. זאת שכן, הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטיות כבדת משקל או סוגייה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך, ואין מתעורר חשש מפני עיוות דין חמור או אי-צדק של ממש שנגרם למבקש (רע"פ 1580/16 אגבאריה נ' מדינת ישראל (28.2.2016); רע"פ 1544/16 זבידאת נ' מדינת ישראל (25.2.2016); רע"פ 1142/16 פלוני נ' מדינת ישראל (16.2.2016)). כמו-כן, ולנוכח העובדה כי הבקשה נסובה בכללותה על חומרת העונש שהושת על המבקש, הרי שיש להזכיר כי אין מעניקים רשות לערער ב"גלגול שלישי" על חומרת העונש, אלא במקרים בהם ניכרת סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות (רע"פ 5658/15 סמירנוב נ' מדינת ישראל (24.8.2015); רע"פ 5205/15 טנוס נ' מדינת ישראל (9.8.2015); רע"פ 3998/15 פלוני נ' מדינת ישראל (28.6.2015)). במקרה דנא, לא נגרמה כל סטייה ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות, ובוודאי שלא נעשתה חריגה קיצונית ממדיניות זו. בשל טעמים אלו, כשלעצמם, אינני רואה להיעתר לבקשה שלפניי, ודינה להידחות.

7. אציין, למעלה מן הצורך, כי אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש, גם לגופו של עניין. מעשיו של המבקש חמורים ביותר, באשר הוא ביצע הונאה שיטתית וממושכת באמצעות כרטיסי חיוב, מתוך רצון להפיק רווחים קלים, ומבלי משים להשפעות הקשות שמעשיו עלולים לגרום לבעליהם של כרטיסים אלו. לכך יש להוסיף, את עברו הפלילי המכביד של המבקש, הכולל הרשעות בקשת רחבה של עבירות פליליות, ובמסגרתו הוא ריצה עד כה תקופה מצטברת של למעלה מ-8 שנות מאסר בפועל. לא בכדי, הביע שירות המבחן הסתייגות בנוגע לסיכויי שיקומו של המבקש, וסבר כי אופן השיקום היחיד המתאים עבורו הוא בין כתלי הכלא. ואם בכך לא די, הרי שיש להזכיר כי כאשר שהה המבקש במעצר עד לתום ההליכים המשפטיים בתיק דנן, הוא שב וביצע עבירה של גניבת רכב. דומה, אפוא, כי בהתנהלותו זו של המבקש הוא לימד על עצמו כי אין ליתן בו כל אמון, וממילא אין הוא ראוי, בעת הזו, להזדמנות נוספת.

8. אשר על כן, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, י"ט באדר א' התשע"ו (28.2.2016).

שׁוֹפֵט